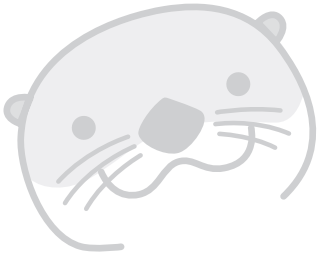

Rose

วิฬาร์วุ่นรัก

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม
เขียน

ก ร อ ่ า น ตี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

คุณปวีร์ก็เพียงแต่นั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วอ่านหนังสือที่อยู่บนชั้นไปด้วย
แม้ไม่ได้คุยกัน แต่ได้นั่งอยู่ในความเงียบด้วยกันก็มีความสุขแล้ว

—เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

คำนำสำนักพิมพ์

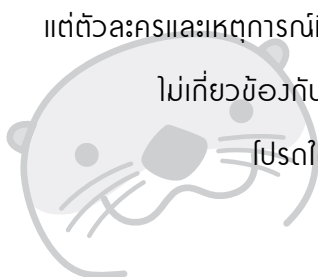
โลกใบนี้มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นมากมาย และบางอย่างที่เกิดขึ้นเราเองก็นึกไม่ถึง อย่างสถานการณ์ที่ “เจนภพ” กำลังประสบอยู่ในตอนนี้ ใครจะไปคิดว่าตัวเขาที่เป็นทาสแมว เดินตามแมวตัวสีดำตัวย่อยๆ ไปแบบไม่คิดอะไร เจยหน้ามาอีกทีจะมาโผล่อยู่ในอดีตเสียได้ ทั้งบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคย สถานที่แปลกตา แต่โชคดีที่เจ้าแมวดำพาเขามาพบกับใครบางคนที่จะเปลี่ยนโลกของเขาไปตลอดกาล

วิฟาร์ว์นรักที่คุณกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นผลงานเขียนเรื่องล่าสุดของ เจ้าหญิงผู้เลอโฉม ที่ได้มาลงเขียนนิยายแนววายเป็นครั้งแรกของชีวิต การเป็นนักเขียน หากอยากรู้แล้วว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร เดินตามเจ้าแมวดำตรงหน้าไปกันเลย

Rose

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีการอ้างอิงถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์
แต่ตัวละครและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อเรื่องเป็นสิ่งที่นักเขียนสร้างขึ้น
ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคลในประวัติศาสตร์ที่มีอยู่จริง
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

เทพบุตรแห่งพระนคร

ถึงแม่ หมอดูจะเคยหัก **เจนนภ** เอาไว้แล้วว่า *อย่าเดินตามแมวดำ* เพราะจะโชคร้าย แต่ทาสแมวสายแข็งอย่างเขาจะห้ามใจได้อย่างไรในเมื่อน้องแมวตัวนั้นมันช่างน่ารักเหลือเกิน

เจนนภเดินตามแมวจรสิดำตัวนั้นเข้าไปตามตรอกซอกซอย รวากับถูกนัยน์ตาสีเหลืองอำพันและขนสีดำขลับมันวาวล่อลวงเข้าไปให้ หมายมันปั่นมือว่าจะต้องได้จับ ขยู่ และจกพุงให้หน้าใจก่อนไปมหาวิทยาลัยดังที่ตั้งใจไว้ และเจ้าแมวก็ก็นั่งอ้อยอิ่ง เรื้อรัง ช้าบ้าง บางจังหวะก็มีหยุดยืนรอ รวากับงจใจล่อให้เขาเดินตามไปยิ่งงยิ่งงั้น

ที่จริงก็เคยมีคนบอกเขาแล้วให้ระวังตัว เพราะว่าเห็นแมวที่ไรเป็นไม่ได้ จะต้องถลาเข้าไปหาเสียทุกที มีครั้งหนึ่งถึงขั้นเกือบโดนรถชนตาย เข้าไปแล้วด้วยซ้ำไป

แต่คนพวกนั้นมันไม่เข้าใจหรอก ความสุขของการได้เล่นกับแมวจรที่แสนจะไวตัวแบบนี้

ที่สำคัญคือไอคนที่บอกว่าแมวดำจะนำโชคร้ายต่างหากที่ควรระวังตัว เพราะสำหรับเจนนภ แมวดำแบบนี้น่ารักที่สุดในโลกแล้ว วันนั้นถึงได้โมโหเดินปิ้งปิ้งออกมาจากห้องดูดวงทันทีพร้อมปรามาสเสียงแข็งหนักแน่นมากกว่าหมอดูเจ้านี้ ไม่แม่น

“เมี้ยวๆ”

“...”

“โอเลี้ยง เมี้ยวววว”

เจนภพร้องเรียกแมวที่เดินขนาดเหมือนมีแคทวอล์คส่วนตัว ด้วยชื่อที่ถือวิสาสะตั้งให้เองโดยไม่ถามความสมัครใจ เขาระวังสุดฤทธิ์ไม่ให้เจ้าตัวน้อยตื่นกลัว และในที่สุดเมื่อเห็นเจ้าโอเลี้ยงสีดำลับเดินลอยหาย อ้อยเหี่ยวอยู่ตรงมุมตึก เขาก็ตั่งท่าพุ่งเข้าไปซาร์จทันทีเพราะกลัวว่าน้องจะหลุดมือไป

แต่ในจังหวะเลียตรงมุมตึกนั่นเอง ใบหน้าของเขาก็ชนกับแผงอกกว้างของใครบางคนที่สูงกว่าเข้าอย่างจัง แรงปะทะทำให้เขาที่ไม่ทันตั้งตัว ถึงกับเสียหลักเซล้มกันจ๊ำเบ้าอยู่บนพื้นถนน

“อะ...ขอโทษนะครับ!”

เสียงทุ้มนุ่มละมุนของคนตรงหน้าดังขึ้นระหว่างที่เจนภพกำลังมึนงง ไม่รู้จะเจ็บจมูกก่อนหรือเจ็บก้นก่อนดี

และเมื่อเห็นเจนภพไม่ยอมตอบ ชายร่างสูงโปร่งก็ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า ตรงหน้าก่อนจะเอ่ยถามย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเป็นกังวลยิ่ง

“...เจ็บมากเลยหรือครับ พอลูกไหวหรือเปล่า ผมพาไปพบแพทย์ ดีไหม”

ถึงตอนนี้เจนภพเริ่มตั้งสติได้แล้ว จึงรีบโบกไม้โบกมือพร้อมส่ายหน้า เพราะว่าเจ็บไม่เท่าไร อายมากกว่าที่มัวแต่เดินตามแมวต้อยๆ แบบไม่ดูตาม้าตาเรือ

“ไม่เป็นไรครับ ผมเดินไม่ระวังเอง...” ตอบปลางัญจมูกที่ยังชา ไม่หาย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองคู่กรณีที่ยังคงนั่งอยู่ท่าเดิม

โอโห

ใบหน้าหล่อเหลาคมคายหมดจดราวกับเทพบุตรของคนตรงหน้า ทำเอาเจนภพถึงกับอึ้งกิมกิไปอีกรอบ ทั้งคิ้วคมรับกับนัยน์ตาเรียวยาว จมูกโด่งคมสัน ริมฝีปากที่ดูนุ่มชุ่มชื้น และเส้นผมสีดำสนิทที่โผล่พันห่มวกปามาหาทรงเก...ไหนจะชุดเสื้อเชิ้ตคอตั้งกับกางเกงสแล็คสีครีม ทรงเป๊ะนั้นอีก รวมๆ แล้วอีกฝ่ายดูเหมือนเพิ่งเดินออกมาจากละครฟรีด

หลังข่าวแนวท่านชายยุคลี่แผ่นดินก็ไม่ปาน

คนที่ไหนกินอะไรมาจนถึงได้หน้าตาดีขนาดนี้วะเนี่ย

แต่ทำไมถึงได้แต่งตัวดูโบราณชอบกล เพราะอยู่ในเขตพระนคร
เมืองเก่าเลยแต่งตัวตามธรรมเนียมมาทำคอนเทนต์ขึ้นหเรอ

เจนภาพได้แต่นึกสงสัยอยู่ในใจ ก่อนจะสะดุ้งเหือกเมื่อได้ยินเสียง
เอ่ยถาม

“ชนแรงถึงขั้นส่องกระหมับกระเทือนหรือเปล่าเนี่ย ถ้าลูกไม่ไหว
เดี๋ยวผมอุ้มไป...”

“มะ...ไม่เป็นไรครับ ขอโทษที่ พอดีผมมัวแต่เหม่อ”

ก่อนที่เทพบุตรตรงหน้าจะบ้าจี้อุ้มเขาไปส่งหมอลุงจริงๆ เจนภาพก็รีบ
ห้ามพร้อมกับยันตัวลุกขึ้นยืนทันที อีกฝ่ายจึงลุกยืนตามแม้จะยังมีสีหน้า
กังวลไม่คลาย และนั่นก็ทำให้เขารู้สึกเคอะเขินชอบกลจนต้องแก้เก้อด้วย
การหันไปหักอย่างอื่นแทน

“อ๊ะ เจ้าเหมียว”

แมวตัวน้อยตอบรับสั้น ๆ อย่างน่ารัก และคุณชายที่ดู ‘หลงยุค’
ตรงหน้าก็แย้มยิ้มที่ทำให้โลกเบื้องหน้าพลันสว่างไสวขึ้นมาทันตาเห็น

“คุณสีนิล แมวของผมเองครับ คุณเดินตามเขามาหเรอ”

“เอ่อ...แะๆ ใช่ว่ะครับ ผมติดนิสัยชอบเดินตามแมวนะ เป็นแมว
ของคุณนี่เอง”

“ที่จริงก็ไม่เชิงหรอกครับ แค่ว่าที่บ้านคอยให้น้ำให้อาหารมันบ่อยๆ
มันเลยวนเวียนในบ้านไม่ไปไหน ผมจึงตั้งชื่อให้จะได้เรียกถูก...”

“อ้อ...” เจนภาพรับคางๆ เพราะไม่แน่ใจว่าได้ยินถูกหรือไม่ เพราะ
คนสมัยนี้ใครเขาใช้คำว่าบ่าวกันล่ะ ถ้าเล่นละครสวมบทบาทอยู่ก็นับว่า
ไม่เลว อินกับบทเสียจนคำพูดคำจายังโบราณไปด้วยเลย

“ว่าแต่คุณเพิ่งมาจากเมืองนอกหรือ คำพูดคำจาแปลกดีเหลือเกิน”

“ครับ?”

“ที่จริงเสื้อผ้านี้ด้วย เป็นแบบใหม่จากที่ไต้หวัน ไม่เคยเห็นมาก่อน
เลยครับ”

“คุณพูดอะไรของคุณนะตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว” คราวนี้เจนภพงจนเริ่มของขึ้น ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายจะสวมบทบาทจริงจังอะไรกับคนแปลกหน้านักหนา “ผมก็คนไทยนี่แหละ แล้วเสื้อผ้าผมมันแปลกตรงไหน ใครๆ เขาก็ใส่กันทั่ว คุณต่างหากที่แต่งตัวแปลก พูดจาก็แปลก มีแต่คนโบราณเท่านั้นแหละที่...”

คำพูดของเจนภพค่อยๆ เบาลงก่อนจะขาดช่วงไปทั้งที่ยังพูดไม่จบ ไม่ใช่เพราะหมดคำจะพูด แต่เพราะเพิ่งจะได้เห็นไปสิ่งเกตลังกา ลิงรอบตัวตอนนี้ต่างหาก

เพราะคนรอบตัวเขาก็ไม่มีใครใส่อะไรที่ใกล้เคียงกับเสื้อชุดดีทางการงยีน รองเท้าส้นเกอร์เบรนต์ดั่งกับหมวกเก็บแบบที่เขาใส่อยู่เลย แม้แต่คนเดียว

“...???”

ที่นางยังกว่านั้น...คือทุกคนรอบตัวจะแต่งตัวโบราณกันไปเสียหมดไม่ว่าจะผู้หญิงทางโน้นที่นุ่งซิ่น หรือผู้ชายที่บางคนสวมกางเกงผ้าแพร บางคนก็นุ่งโจงกระเบนและหมวกปานามาแบบที่คนตรงหน้าเขาใส่ ก็ดูจะเป็นอะไรที่กลมกลืนกันดี

ดังนั้นพอมองดูอีกที คนที่แปลกประหลาดสะดุดตาในที่นี้...ก็คือตัวเขาเองนี่แหละ

“...”

และ ณ จุดนี้เอง...ที่เจนภพเริ่มมองเห็นภาพในมุมกว้าง ราวกับถูกจับไปวางลงบนแผนที่ในยุคเมืองเก่า...รထားที่วิ่งผ่านหน้าไปทำให้เขาถึงกับนึกอยากจจะลองหยิกแก้มตัวเองดูสักที

หรือว่าเมื่อไหร่ที่ชนกับผู้ขายคนนี้หัวเขาจะกระแทกกระเทือนจนมองเห็นภาพหลอนไปกันแน่ะ

ไม่นั่นอยู่ดี ๆ จะมีรถรางมาอยู่กลางเมืองได้ยังไงกันเล่า เขายกเลิกให้บริการไปตั้งแต่ปี พ.ศ. 2511 แล้วนี่นา

“คุณไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ หรือ ยังไงไปพบหมอเสียหน่อยดีกว่า ผมจอตริไว้ที่ธรรมศาสตร์นี่เอง เดินไปไม่เท่าไรแล้วขับไปโรงหมอ...”

“พะ...ผม...” เจนภพอ้าปากพะงาบ ๆ รู้สึกเหมือนระบบข้อต่อจน
เรียบเรียงคำพูดไม่ถูก

“...?”

ช่างแม่ง ถามออกไปเลยให้มันจบ ๆ ดีกว่า

“ฮ่า ๆ นี่...ผมถามหน่อยสิคุณ”

“ครับ ว่าอย่างไรหรือ” เทพบุตรหนุ่มหล่อผู้สวมหมวกปานามา ยังคง
มีความอดทนมากพอจะเอ่ยถามพลงยิ้มอย่างอ่อนโยน ถึงแม้เขาจะทำตัว
ประหลาดอย่างไรก็ตาม

และเจนภพก็ทำได้เพียงกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ก่อนจะ
เอ่ยถามออกไป

คำถามที่แม้แต่ตัวเองก็ต้องยอมรับว่ามันช่างฟังดูพิกลนัก

“ตอนนี้...อยู่ในปี พ.ศ. อะไร และใครเป็นนายกรัฐมนตรีหรือครับ”

...
...
...

คราวนี้ถึงทีเทพบุตรทำหน้าที่บ้าง คุณชายตรงหน้ากะพริบตาสอง
สามทีเหมือนคิดไม่ถึงกับคำถามนี้ ก่อนจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงระแเด-
ระวังผิดจากเมื่อก็อย่างเห็นได้ชัด

“ปีนี้ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ และนายกก็คือนายพลตรี หลวงพิบูลสงคราม¹
อย่างไรเล่า”

เซี่ย...

เจนภพเกือบอูทานออกมาเสียงดัง กับคำตอบที่พอมีในใจอยู่แล้วแต่
เมื่อได้ฟังคำยืนยันก็ยังทำให้ตกใจอยู่ดี

ปี พ.ศ. 2482...ปี ค.ศ. 1939 ปีนี้อย่าว่าแต่คุณพ่อคุณแม่ แม้แต่ปู่ย่า
ตายายของเขาก็น่าจะยังแบเบาะไม่ก็ยังไม่เกิดเลยมั้งเนี่ย แล้วนี่มันอะไร

¹ นายพลตรีหลวงพิบูลสงคราม ซึ่งต่อมาขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดทางการทหารในระดับจอมพล
เป็นที่รู้จักในนามจอมพล ป. (แปลก) พิบูลสงคราม และเป็นนายกรัฐมนตรีที่อยู่ในตำแหน่งยาวนานที่สุดใน
ประวัติศาสตร์การเมืองไทยสมัยใหม่ รวมสองช่วง 15 ปี

จะบอกว่าอยู่ดี ๆ เขาก็ทะลุมิติข้ามกาลเวลามายังยุคก่อนสงครามโลกครั้งที่สองนั้นหรือ กระทั่งจอมพลแปลก ณ เวลานั้นก็ยังไม่ได้รับยศจอมพลเลยด้วยซ้ำ

บ้าไปแล้ว บ้าไปแล้ว บ้าไปแล้ว

“คุณ...”

“ผมไม่ได้เป็นอะไร!” เจนภพตัดบทขึ้นอีกครั้งก่อนจะหันมองซ้ายขวาหาผู้หวังหนีไปตั้งหลักราวกับแมวที่กำลังตื่นคน “ขอโทษด้วยที่ทำให้คุณเสียเวลา แล้วก็ขอโทษที่เดินชนคุณ เอ่อ ลาก่อนครับ”

“อ๊ะ เดียวก่อน...”

เหมือนคนคนนั้นจะพยายามวิ่งไว้ แต่เจนภพที่กำลังแตกตื่นก็ไม่ได้รีรอ เพราะอยากจะรีบไปพิสูจน์ให้แน่ชัดด้วยตาตัวเองสักครั้งก่อนที่จะปักใจเชื่อในเหตุการณ์อะไร² ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ในครั้งนี้

ยังมีหวังอยู่ว่านี่อาจเป็นแค่รายการแกล้งกัน อาจมีคนเล่นพิเรนทร์จับเขามาทิ้งไว้ในเมืองโบราณแล้วก็ซ่อนกล้องเอาไว้ โช้ มันต้องเป็นอย่างนั้นแน่ๆ ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นเขาก็ต้องเมายาอย่างร้ายกาจถึงได้เห็นภาพหลอนต่อเนื่องเป็นตูเป็นตะขนาคนี่

“สวัสดิ์คะคุณหญิง แหม วันนี้อากาศดีเหลือเกินนะคะ”

“อ๊ะ พ่อหนุ่ม แวะกินกล้วยเดี๋ยวก่อนซี ซามละห้ายสตาจ့်เท่านั้น”

“หมวกจ๋า หมวกแบบใหม่มากมายให้เลือกสรร เชิญเข้ามาดูก่อน”

แต่ยิ่งเดินไปเท่าไรก็ยิ่งปฏิเสธสิ่งที่ตาตัวเองเห็นได้ยากลำบากมากขึ้นเท่านั้น ทั้งคำพูดของผู้คนที่สัญจรไปมา หรืออาคารตึกรามบ้านช่อง รถรางสีเหลืองตุ่นๆ สลับแดง และรถเก๋งคลาสสิกโบราณแบบที่เคยเห็นจาก

²ต่างโลก หรือไอเซไก (ญี่ปุ่น: 異世界; โรมaji: Isekai) เป็นประเภทของไลท์โนเวล มังงะ อนิเมะ และวิดีโอเกม ซึ่งว่าด้วยเรื่องราวของมนุษย์ธรรมดาจากโลกที่ถูกโยกย้าย ถูกส่ง ไปเกิดใหม่ หรืออาจจะติดอยู่ในจักรวาลคู่ขนาน โลกจินตนิมิต หรือโลกเสมือน ที่ซึ่งพวกเขาต้องปรับตัวให้เข้ากับโลกใหม่ รวมไปถึงกฎเกณฑ์ วัฒนธรรม และปรัชญาใหม่ การนำบุคคลจาก ‘โลกจริง’ ย้ายไปยังโลกจินตนิมิตด้วยวิธีการบางอย่างทำให้ผู้อ่านหรือผู้ชมได้รับรู้เกี่ยวกับโลกใหม่ในเวลาเดียวกันกับตัวละครเอก เป็นแนวคิดที่เป็นที่นิยมสำหรับนักเขียนมังงะและไลท์โนเวล

ภาพถ่ายในงานนิทรรศการ หนังสืออ้างอิง และภาพฟิล์มในหอจดหมายเหตุ ทั้งหมดล้วนสอดคล้องกับข้อมูลน่าเชื่อถือที่เพิ่งได้รับมา บอกให้รู้ว่าขณะนี้ เขาอยู่ในเขตพระนครช่วงปี พ.ศ. 2482 ไม่ผิดแน่ แม้จะไม่รู้ว่าจะมาได้อย่างไรก็ตาม

หัวใจของเจนภาพเต้นรัวเร็ว ด้วยเพราะไม่อาจประมวลผลได้ทันกับความจริงที่พุ่งเข้าปะทะตัวอย่างไม่บอกกล่าวล่วงหน้า ทั้งที่เมื่อเช้าเขากำลังจะเดินทางไปหอสมุดที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์ แล้วก็ได้หยุดแวะเพื่อเล่นกับแมวข้างทางเท่านั้นเอง

แล้วโหม่งมาโผล่ในอดีตได้เล่า คิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจจริงๆ แล้วจะกลับไปยังไงดี เสรีชุกเกิดแมวก็น่าจะได้เพราะมือถือนของเขาใช้การไม่ได้เลย ซึ่งก็แหงอยู่แล้ว...

เจนภาพจดอยู่กับความคิดของตัวเอง ถ้าหากเลื่อนที่พาเขาข้ามเวลากลับมาคือเจ้าโอเลี้ยง หรือคุณสินิลของสุภาพบุรุษคนนั้น นั่นก็แปลว่าคุณสินิลอาจจะพาเขาข้ามกลับไปยังช่วงเวลาเดิมได้อีกครั้งใช่ไหม

ไ้บ้าเอ๊ย แล้วตอนนี้ผู้ชายคนนั้นกับคุณสินิลของเขาไปอยู่ไหนแล้วละ เจนภาพที่ออกเดินดุ่มๆ ไปยังทิศที่จำได้ว่าเป็นทางไปมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ถึงกับหยุดชะงักกลางทางด้วยความโมโหตัวเองที่ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง

และขณะที่กำลังลังเลว่าจะเดินต่อไปให้ถึงมหาวิทยาลัย หรือจะเดินกลับไปตามหาคุณคนนั้นตามทางเก่าดี เขาก็หมุนตัวกลับหลังหันแล้วชนเข้ากับใครบางคนเข้าให้อีกแล้ว

ปัก

ไ้ย ให้ตายเถอะ อะไรอี๊วะเนี่ยเจนภาพ จะเดินชนคนอื่นเขาไปทั่วทุกหัวมุมถนนแบบนี้ไม่ได้สิ!

เจนภาพกัดตัวเองในใจก่อนจะยกมือไหว้อีกฝ่ายปลกๆ ด้วยตั้งใจจะยอมรับผิดชอบโดยดีเพราะเขาเองก็ไม่ได้มองทางจริงๆ

แต่พอเงยหน้าขึ้นเจอชายร่างใหญ่หน้าบากท่าทางน่ากลัว เขาก็ถึงกับชนลุกชู

“เฮ้ย อะไรวะเนีย ไม่มีตาหรือไง เดินไม่มองทางเลยรี”

“...ขอโทษครับ ผมไม่ค่อยคุ้นทางเท่าไร”

“เจ้าคนบ้านนอกเข้ากรุงนี่ แต่งตัวก็ประหลาด” ชายคนดังกล่าวหันไปพูดกับเพื่อนร่วมแก๊งอีกสองสามคนที่ต่างก็ดูมึนงงงงไม่แพ้กัน ก่อนจะหันมาไล่บี้เขาต่อ “แล้วนี่ยังงี้ เห็นไหมว่าเสื้อของฉันทันเบื่อน”

“ครับ?”

“เพิ่งซื้อมาใหม่เอี่ยมอ่องเสียด้วย ตั้งใจจะไปงานสมาคมคีนี่ แต่เบื่อนเสียแล้ว คุณจะรับผิดชอบอย่างไร”

เจนภพถลึงตามองเท่าไรก็ไม่เห็นว่ามันมีรอยเบื่อนที่ตรงไหนเลย แต่ก็รู้สึกว่ถ้าตอบกลับไปอย่างนั้นก็มีหวังได้โดนฝ่าตีนเจ้าถิ่นกระแทกเอาเป็นแน่ จึงตั้งใจจะขอโทษให้มันจบๆ ไปดีกว่า

“ผมต้องขอโทษด้วยจริงๆ ครับ”

“แค่ขอโทษอย่างเดียวใช้ได้ทีไหน จ่ายค่าเสียหายมาซี”

“ใช่ๆ เสื้อเสียหายแบบนี้อย่างน้อยก็ต้องจ่ายมาลัก็ยี่สิบบาทละ”

ฮะ ไ้บ้านนี่ ได้คืบจะเอาศอกงั้นรอะ

เจนภพแยกเขี้ยวอยู่ในใจแต่ก็ยังไม่กล้าปากแจ้วเพราะอยู่ในถิ่นคนพวกนี้ ทำได้เพียงส่งยิ้มแห้งๆ ก่อนตอบกลับไป “ผมไม่มีเงินหรรอกครับ”

“ว่าอย่างไรนะ”

“ผมขอโทษแล้วก็เลิกแล้วต่อกันเถอะนะ ไม่ได้มีรอยเบื่อนอะไรมากมายสักหน่อย เสื้อของคุณยังสภาพดีอยู่ ไปออกงานก็ไม่อายใครเขาหรรอก เพราะงั้นผมขอตัวก่อนละนะ พอดีมีธุระด่วน...”

พูดเร็วเร็วจบแล้วก็หันหลังเตรียมจะเดินหนี แนนอน อีกฝ่ายไม่ปล่อยให้เขาไปง่ายๆ อยู่แล้ว

เจนภพเกือบล้ลัก็เมื่อถูกดึงคอเสื้อเอาไว้ ไ้ฉับหาย คิดว่าตัวเองเป็นแดงใบเล่หรือไง นี่ยังไม่ถึงยุค 2499 อันธพาลครองเมืองสักหน่อย!

“จะรีบไปไหน คิดจะหนีงั้นหรือ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่มีเงิน จะให้ทำงัไง!”

“หา กล้าขึ้นเสียงไล่ฉันหรรอ ไม่รู้หรืองัว่าฉันเป็นใคร”

อ้าว แม้แต่ในยุคสร้างชาติก็ยังมีนักเลงเส้นใหญ่พอรววยอยู่ด้วย
งั้นเหอ เจนภพอยากกลอกตาเป็นรูปฝ่าเท้า แต่ก็ทำได้เพียงดินบด ๆ
พยายามจะหนีจากพันธนาการของพ่อนักเลงโตนี่เท่านั้น

หรือว่าจะต้องยอมโดนลากไปตีบสักหนึ่งเมตรก็กันนะ...ฮึก เคราะห์ซ้ำ
กรรมชดอะไรระขนาดนี้ เจนภพนึกเวทนาตัวเองอยู่ในใจ ก่อนจะชะงักไป
เมื่อสายตามองไปเห็นใครบางคนเดินตรงเข้ามาทางนี้

เพราะรองเท้าหนังกับกางเกงสแล็คสีครีมช่างคุ้นตา...จึงเผลอเงยหน้า
ลากสายตาดูขึ้นมอง แล้วก็พบว่าใช่จริง ๆ...

เป็นพ่อเทพบุตรผู้หอบหิ้วแมวสีดำคนที่เขาดังใจไปตามหานั่นเอง

“มีเรื่องอะไรกันหรือ เสียงดังโวยวายเหลือเกิน”

น้ำเสียงเย็นเยือกทำให้รู้สึกหวั่นเกรงอย่างบอกไม่ถูก นี่เองที่เขา
เรียกกันว่าอ่อ...ผู้ชายตรงหน้าพูดด้วยน้ำเสียงและท่าทางมั่นใจ รวบรวม
รู้ดีว่าสถานะของตนนั้นเหนือกว่า และความสง่างามนั้นก็ทำให้อีกฝ่าย
จำต้องเกรงใจอย่างไม่อาจต่อต้าน เจนภพรู้สึกที่เหลือกินที่คำพูดสั้น ๆ
เพียงไม่กี่คำก็ทำให้พวกนักเลงที่กำลังกร่างสงบลงได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“คุณผู้ชายคนนี้ทำอะไรคุณ ทำไมถึงต้องกระซอกคอเสื้อกันเช่นนั้น”

“อ่อ คือ...”

“คุยกันดี ๆ น่าจะได้ยินะ ก่อนอื่นก็ปล่อยคอเสื้อเขาก่อนเถอะ”

มหัศจรรย์ยิ่ง คอเสื้อของเขาเป็นอิสระแทบจะในทันทีที่เทพบุตร
ตรงหน้าพูดจบประโยค เจนภพเบะปากด้วยความหมั่นไส้ก่อนจะหันไปมอง
พ่อเทพบุตรคนเดิมที่ยังคงมีรอยยิ้มอ่อนโยนแต่มีมุมปาก เมื่อรวมกับ
แมวดำที่อยู่ในอ้อมแขนแล้วทำให้ภาพตรงหน้าดูเซอร์เรียลอย่างบอกไม่ถูก

ยังไม่ทันได้พูดอะไรกันต่อ ก็ได้ยินเสียงซุบซิบดังแว่วมาจากเหล่า
ชาวบ้านไทยมุงที่ยืนนอกกันอยู่แถวนั้น

“พ่อหนุ่มคนนั้น บุตรชายคนเดียวของท่านผู้พิพากษามีใช่หรือ”

“อ้อ ลูกชายพระยาธิบดีรัตนธาดานี่เอง หล่อเหลาโก้เก๋มีหยอกเลย
นะ”

หือ ลูกชายผู้พิพากษา หมายถึงพ่อเทพบุตรคนนี้นี่งั้นเหอ

มิน่า...ถึงได้ดูมีท่าทีสงบนิ่งเหลือเกินในสถานการณ์แบบนี้ เพราะอยู่ในชั้นเจ้าขุนมูลนายนั่นเองสินะ

“เอาละ ถ้าฉันก็คุยกันได้แล้ว ตกลงมีเรื่องอะไรกัน”

“ผมเดินชนผู้ชายคนนี้ แล้วเขาบอกว่าเสื้อเปื้อน เลยขอเรียกเงินจากผมยี่สิบบาท”

“...ยี่สิบบาท?” ลูกชายเป่าปุ่นจิ้นเมืองไทย (?) ว่าพาลงเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง “เป็นเสื้อนำเข้าจากเมืองฝรั่งมั่งค่าสินะจึงได้แพงถึงขนาดนั้น”

อ้อ จริงสิ ค่าเงินสมัยนี้ก่ายเตี้ยอย่างขามละแค่นี้ไม่กี่สตางค์ ถ้าฉันยี่สิบบาทก็ซื้อก่ายเตี้ยได้เป็นร้อยสองร้อยขามเลยนะสิ จะบอกว่าเสื้อมอชอย่างนั้นมีค่าเท่ากับก่ายเตี้ยสองร้อยขามงั้นระะะ นี่มันดักปล้นกันชัดๆ

เจนภาพก่นด่าอยู่ในใจแต่ไม่กล้าเข้าไปร่วมบทสนทนา เพราะดูเหมือนพวกนักเลงจะอีกอกไม่กล้ากร่างต่อหน้าผู้ชายคนนี้ ต่างจากตอนอยู่ต่อหน้าเขาลิบบั ความสองมาตรฐานที่เห็นได้ชัด มันช่างทำให้เจ็บปวดเหลือเกิน

“อันที่จริงผมไม่เห็นสมควรจะต้องเรียกค่าเสียหายมากมายขนาดนั้น แต่หากคุณยืนยันอยากจะได้ค่าเสียหาย ก็ไปรับที่บ้านรัตนธาดาดตรงถนนรองเมืองได้เลย รู้จักใช่ไหม บ้านพระยานครรัตนธาดานะ”

“อะ เอ่อ...”

“ไปให้ได้นะครับ แล้วผมจะบอกว่าไพร่เอาไว้ว่าให้จัดหาน้ำหาทำไว้อย่คอยต้อนรับทุกท่านเป็นอย่างดี”

“...”

“ถ้าหมดเรื่องกันแล้ว งั้นพวกเราคงต้องขอตัวก่อน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มและสุภาพขัดกับรอยยิ้มเชือดเฉือน ก่อนจะหันมามองหน้าเจนภาพที่สะดุ้งโหยงเมื่อสบตากัน “ไปกันเถิดครับ รถของผมจอดอยู่ในมหาวิทยาลัยนี่เอง”

“ครับ...”

เจนภาพรู้สึกเหมือนแม้แต่ตัวเขาเองก็ถูกชักจูงด้วยคำสั่งของคนตรงหน้า และถึงแม้ว่าเรื่องราววันนี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นเพราะเขามันบ้าเดิน

ตามหลังแมวด้อย ๆ...สุดท้ายแล้วเขาก็ยังต้องมาเดินตามหลังเจ้าของแมวด้อย ๆ อีกอยู่ดี

“บ้านของคุณอยู่แถวไหนหรือ เดี่ยวผมจะเอารถไปส่ง”

“อยู่ลาดพร้าว...”

“หา? ที่ไหนนะ...”

“แต่ไปตอนนี้ก็น่าจะมีแต่ทุ่งนา...” เจนภพพิมพ์ในลำคอ เขากัดริมฝีปากพลางค้นสมองคิดจนหัวแทบแตก ก่อนจะชะงักไปเล็กน้อยเมื่อความเป็นจริงเริ่มแจ่มชัดขึ้นทีละนิด

ว่าตอนนี้เขาอยู่ตัวคนเดียวเลยนี่นา

ในบ้านเมืองที่รู้จักแต่ก็ไม่คุ้นเคย กับผู้คนแปลกหน้าที่เขาไม่รู้จัก และไม่มีใครรู้จักเขา เจนภพในตอนนี้อย่างไรกับผีร่อนที่หลงวนเวียนอยู่คนเดียว

อึกกกก

อาการแพนิคที่เพิ่งจะมาโผล่ในตอนนี้อย่างไรทำให้เจนภพแข่งขารี้อยแรงขึ้นมากะทันหันจนเกือบหลุดล้มหน้าทิ่ม โชคดีที่คนข้างหน้ายื่นมือมาคว้าไว้ได้ทัน

“คุณ...เป็นอะไรรีไปล่าครับ!?”

“ผม...”

“ตกลงบ้านอยู่ตรงไหนครับ ผมไปส่งได้ทุกที่เลย ขอแค่บอกมา...”

“...ไม่รู้”

“ครับ?”

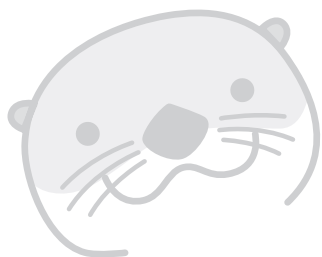
“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปที่ไหนได้...”

คำตอบนั้นคงทำให้อีกฝ่ายตกใจไม่น้อย ถ้าเป็นคนทั่วไปอาจจะเห็นว่ายุ่งยากและไม่อยากเข้ามาข้องเกี่ยว คงจะทิ้งเขาไว้ตรงนั้นแล้วก็เดินจากไปแล้ว แต่ผู้ชายตรงหน้ากลับยังไม่ไปไหน หน้าขำมือที่ช่วยพยุงเขาอยู่ก็ยังไม่จับแขนเขาเอาไว้อย่างมั่นคง

ไม่รู้ว่าเพราะเขาโชคดี เพราะคุณคนนั้นบังเอิญเป็นบุตรชายผู้พิพากษาจึงไม่อาจเมินเฉยประชาชนที่เดือดร้อน หรือเพราะโชคชะตา

มันถูกกำหนดเอาไว้แบบนี้กันแน่...

“ถ้าหากไม่มีที่ไป คุณก็ไปที่บ้านของผมหาก่อนก็แล้วกันนะครับ”

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

พ่อหนุ่มหลวยยุค

ตอนแรก ที่ได้เห็น ‘รถ’ ของพ่อเทพบุตรเจนภาพก็ตกใจไปยกหนึ่งแล้ว เพราะมันคือรถเก๋งคาดีลแล็คสองตอนสี่ประตูรุ่นคลาสสิกก่อนสงครามโลก ที่เคยเห็นแต่เพียงในภาพถ่าย เพราะปัจจุบันไม่เหลือรอดสงครามแม้แต่คันเดียว หากยังมีอยู่ในปัจจุบันคงราคาสูงลิ่วหรือไม่ก็อยู่ในพิพิธภัณฑ์ รถวินเทจราคาแพงระยับเท่านั้น

และพอมาถึง ‘บ้านรัตนธาดา’...ก็ได้ตกใจอีกยกหนึ่งเพราะมันช่างใหญ่โตโอ้อ่า แถมยังตกแต่งอย่างวิจิตรตระการตาราวกับพระราชวังอีกต่างหาก

ด้านนอกที่มีอาณาบริเวณกว้างขวางรายล้อมด้วยสวนเขียวชอุ่มและไม้ประดับหลากสีทั้งเฟื่องฟ้าและพุทธรักษาละลานตา กับเรือนปั้นหยารูปวงรีน่ารักริมสระน้ำว่าน่าทึ่งแล้ว ข้างในยิ่งชวนฝันมากกว่าอีก เฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดเป็นสีครีมและสีเขียวไข่กาสบายตา ล้วนดูดีมีระดับแบบไมโอเวอร์จนเกินไป และทำให้ชาวรู้สึกราวกับกำลังเดินอยู่ในพิพิธภัณฑ์ก็ไม่ปาน

เจนภาพแทบเก็บอาการตื่นตะลึงไว้ไม่อยู่ หันซ้ายหันขวาหันรีหันขวาง มองทุกสิ่งรอบตัวด้วยความตื่นเต็นราวกับคนตื่นทอง จนเจ้าของบ้านที่เดินนำอยู่ด้านหน้าถึงกับหลุดคำ

“นำตื่นตาขนาดนั้นเลยหรือ บ้านของผมนะ”

“คือ...ขอโทษครับ”

“เปล่า ไม่เป็นอะไร เชิญคุณพินิจตามสบายเลย เพราะผมก็ตั้งใจจะพาคุณเดินชมภายในตัวบ้านที่หลังอยู่แล้ว เพียงแต่อาณาเขตมันค่อนข้างกว้าง เลยอยากให้คุณนั่งพักดื่มน้ำตามสบายก่อน” เขาว่าพลางผายมือไปทางชุดโซฟาที่ดูหรูหราเข้ากันกับตัวบ้าน พร้อมหันไปพยักหน้าให้กับบรรดาสาวใช้ที่ยืนเรียงรายรอต้อนรับอยู่ และพวกเธอก็จัดแจงเตรียมน้ำ เครื่องดื่มกับกล่องบุหรี่ยี่ห้อออกมารับรองแขกกันอย่างเต็มที่

เจนภพทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาด้วยความรู้สึกผิดที่ผิดทางบอกไม่ถูก เพราะตัวเขาช่างเป็นจุดอ่อนที่บาดเจ็บจิตใจเหลือเกินภายในบ้านที่งดงามสมเป็นบ้านของผู้มีหน้ามีตาในสังคมชั้นสูงแห่งนี้

เขานั่งกระอักกระอ่วนอยู่สักพักหนึ่งก็เห็นเจ้าของบ้านถอดหมวกปามาและเลื้อยสูทตัวนอกออกส่งให้สาวใช้ที่มารับไปเก็บเข้าที่ให้ ซึ่งพอไม่มีหมวกมาบดบังแล้ว เครื่องหน้าอันสุดจะเพอร์เฟกต์ของคุณชายก็ยิ่งเด่นชัดขึ้นกว่าเดิมเสียอีก มันเหมือนทุกอย่างดูดีลงตัวไปหมดจนน่าโมโห และทำให้เจนภพรู้สึกอายนิดหน่อยที่จะถอดหมวกแก่ปของตัวตัวเองออก

กลัวรังสีลามิวนั้นจะไปทำให้ออร่าชนชั้นสูงของคนตรงหน้าต้องแปดเปื้อนเข้ายิ่งงៃละ

แต่เขาว่าตามมารยาท เมื่อเข้าในที่ร่ม ในบ้าน หรือเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ควรถอดหมวกนี้น่า ถ้านั้นก็ถอดสักหน่อยแล้วกัน

เจนภพคิดอย่างนั้น...จึงได้อึ่งไปเล็กน้อยเมื่อเห็นสีหน้าตกใจเหมือนเจอผีหลอกของคนตรงหน้า อะไรกัน เขาทำอะไรผิดไปเธอ หรือว่ามีอะไรติดอยู่บนหน้า...

“...เรก?”

“...?”

“...”

“อะไรนะครับ”

“...!!” อีกฝ่ายชะงักงันไปทันทีที่เจนภพอ๋เอ๋ถามซ้ำเพราะฟังคำพูดก่อนหน้านี้ไม่ค่อยถนัดนัก ก่อนจะกะพริบตาเร็วแล้วก้มหน้าลง สีหน้าสับสนว่าน่าจะบอกไม่ถูกจนเจนภพต้องเป็นฝ่ายอ๋เอ๋ถามเองบ้าง

“คุณ...เป็นอะไรหรือเปล่า หรือให้ผมใส่หมวกไว้ตามเดิมดีไหม”

“มะ...ไม่ต้องครับ” เขาตอบกลับมาก่อนจะยิ้มเหมือนตั้งสติได้แล้ว

“ขอโทษที่ เหมือนผมจะตาพร่าไปครู่หนึ่งนะ”

“...”

“ขอแนะนำตัวก่อนแล้วกัน...ผมปวีร์ รัตนธาดาคครับ”

ปวีร์...

ชื่อที่ไม่ได้สั่นกระดิ่งใดๆ ในใจของเจนภพเลย ทั้งที่เคยอ่านและศึกษา วิชาประวัติศาสตร์ไทยในยุคสร้างชาติโดยละเอียดมานานหลายปี เรียกได้ว่า หากนี่คือนิยาย ผู้ชายคนนี้ก็คงเป็นเพียงตัวประกอบ A ที่ไม่ได้มีบทบาทอะไรในหน้าประวัติศาสตร์แม้แต่นิดเดียว

ปวีร์...

หากแต่ชื่อนี้กลับสั่นสะเทือนอยู่ภายในใจอย่างบอกไม่ถูก คงเพราะ อีกฝ่ายคือมนุษย์ในอดีตคนแรกที่เจนภพได้คุยด้วยละมั้ง

“แล้วคุณล่ะ ให้ผมเรียกคุณว่าอะไรดี”

“...เจนภพ” กระซิบเสียงแผ่วก่อนจะกระแอมกระไอสองทีแล้วค่อย พุดออกไปเสียงดังฟังชัดกว่าเดิม “ผมชื่อเจนภพครับ”

“คุณเจนภพ” อีกฝ่ายทวนชื่อเขาซ้ำอีกครั้งก่อนจะยิ้ม

ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกว่าการนั้นจากปากคุณปวีร์ มันถึงได้ดังก้องกังวาน อยู่ในใจกว่าปกติ ทั้งที่มันก็เป็นชื่อตัวเองที่ได้ยินมาตั้งแต่เกิดแท้ๆ

แต่ไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อนเลยเวลาคนอื่นเรียก...

อาจเพราะน้ำเสียงทุ้มนุ่มละมุนหูของคนตรงหน้าก็ได้ที่ทำให้มันต่างออกไป

“ขออภัยที่เสียมารยาท แต่สรุปแล้วคุณเจนภพเป็นคนที่ไหนหรือครับ จึงได้แต่งกายมีเอกลักษณ์แปลกตาเช่นนี้”

เจนภพก็มองเสื้อผ้าหน้าผมของตัวเองโดยอัตโนมัติ เลื้อยติดกับ กางเกงยีนเดนิมขาต๊องๆ ของเขาก็ดูปกติจะตาย คนใส่กันทั่วโลก มันพิลึกตรงไหนกัน ทำไมเขาถึงต้องมาโดนสุภาพบุรุษยุคสร้างชาติปรามาสเอาอย่างนี้ด้วยเนี่ย

“ผมก็คนกรุงเทพฯ เหมือนกันนะครับ”

“...?”

“เมืองหลวงของประเทศไทย”

“...ยังงั้นครับ” คุณปวีร์ทำหน้านิ่งเหมือนตามไม้ทันท ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะสำหรับคนยุคนี้...ประเทศไทยยังคงเป็นสยามประเทศอยู่นั่นเอง

เพราะงั้นจึงไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรว่าคุณปวีร์หนุ่มพระนครจะเชื่อในสิ่งที่เขากำลังจะเล่าต่อไปนี้มากแค่ไหน

และถ้าหากพูดออกไป...จะโดนจับส่งโรงพยาบาลบ้าหรือส่งให้รัฐบาลทหารซื้อหากบฏหรือเปล่าก็ไม่รู้

แต่ทางเลือกของเจนภพมีอยู่น้อยนิดนัก และคนเดียวที่ดูจะเป็นมิตรกับเขาที่สุดนับตั้งแต่โผล่มาอยู่ในอดีตแบบไม่ได้ตั้งใจ...ก็คือคุณปวีร์คนนั่นเอง จึงมีแต่ต้องลองเสี่ยงดูเท่านั้น

คุณปวีร์นั่งฟังเขาเล่าที่มาที่ไปของตัวเองโดยไม่พูดอะไร ใจความสั้นๆ มีเพียงหนึ่งเดียว คือการที่เขามาจาก ‘อนาคต’ ในอีกแปดสิบกว่าปีให้หลัง

พูดเองยังไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงเลย ให้ตายเถอะ

“...ก็ประมาณนั้นแหละครับ”

แต่คนฟังกลับนิ่งจนเกือบจะผิดปกติ กลับกันหากเป็นเขาได้ฟังอะไรแบบนี้คงหัวเราะลั่นพร้อมด่าเบ๊ไปแล้ว

“...”

แต่จะนิ่งแค่ไหนเล่นไม่พูดอะไรเลยแบบนี้ก็เกินไปหน่อยไหม อย่างน้อยก็ทำท่าทางตกใจสักนิดก็ยังดี

“...?”

เจนภพหน้าหน้าเมื่อจนถึงตอนนี้คุณปวีร์ก็ยังปิดปากเงียบ สีหน้านิ่งเฉยจนเหมือนพระพุทธรูป ชวนให้นึกสงสัยขึ้นมาเลยลองยื่นมือไปโบกตรงหน้าเขาสักหน่อย

“...”

“คะ...คุณปวีร์?”

“...”

“คุณปวีร์ครับ!”

“...!?!?”

คราวนี้ได้ผล คนที่ไม่หือไม่อือมาจนถึงเมื่อก็สะดุ้งโหยงเหมือนถูกตบหน้า ก่อนจะกะพริบตาเร็วแล้วจ้องหน้าเขาด้วยแววตาสับสนว่า 무슨เสียจนดูน่าสงสาร

“ขอโทษครับ คือผม...”

“...”

“ผมตกใจมากไปหน่อย...สมองก็เลยชะงักไปชั่วครู่หนึ่ง”

“...”

“...”

“ฮะ...” เจนภาพหลุดขำออกมาคำหนึ่งหลังจากต่างคนต่างพากันเงยไปชั่วอึดใจ ก่อนจะหลุดหัวเราะยาวอย่างห้ามไม่อยู่ “ฮาๆๆๆๆ”

คุณปวีร์ที่สุขุมลุ่มลึกมาตลอดดูเหมือนทำอะไรที่ขัดเขินอย่างเห็นได้ชัดเมื่อโดนคนเด็กกวนหัวเราะใส่ เขาเอื้อมหยิบแก้วน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะมาดื่ม ก่อนจะกระแอมกระไอสองสามทีแล้วค่อยพูดขึ้นอีกครั้ง ดูเหมือนจะเรียกสติที่เตลิดเปิดเปิงไปกลับคืนมาได้แล้ว

“สรุปว่าคุณมาจากอนาคต ปีพ.ศ. ๒๕๖๕ และในเวลานั้นจังหวัดพระนครได้รวมกับจังหวัดธนบุรี กลายเป็นนครหลวงจังหวัดกรุงเทพมหานคร¹ไปแล้ว รวมถึงชื่อสยามประเทศก็ถูกเปลี่ยนเป็นประเทศไทยด้วยแบบนั้นใช่ไหม”

¹ ในปี พ.ศ. 2514 จอมพลถนอม กิตติขจร ซึ่งเป็นหัวหน้าคณะปฏิวัติในขณะนั้นได้มีประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 24 ลงวันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2514 ให้รวมจังหวัดพระนครกับจังหวัดธนบุรีเข้าด้วยกันและเรียกว่า “นครหลวงกรุงเทพธนบุรี” ต่อมาในปี 2515 คณะปฏิวัติออกประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 335 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 โดยให้รวมกิจการปกครองทั้งหมดในเขตนครหลวงกรุงเทพธนบุรีเป็นหน่วยการปกครองเดียวกัน และให้เรียกนครหลวงของประเทศไทยว่า “กรุงเทพมหานคร”

“ครับ และถ้าจำไม่ผิด สยามก็จะเปลี่ยนเป็นประเทศไทยกลางปี 2482² นี่แหละ อีกแค่แป๊บเดียวเท่านั้น”

“...”

“ผมพูดจริง ๆ นะครับ”

“ผมก็ไม่ได้คิดว่าคุณเจนภาพพูดปดผม” คุณปวีร์รีบพูดก่อนจะถอนหายใจ “แต่มันฟังดูเหลือเชื่อเกินไปเท่านั้นเอง”

“มันก็เหลือเชื่อสำหรับผมเหมือนกันนั่นแหละ...”

“แล้วคุณขำมายุ่กันนี้ได้อย่างไรหรือครับ”

“อย่างที่บอกไปไงครับ ผมเดินตามเจ้าโอเลี้ยง...หมายถึงคุณสินิลมา แล้วพอรู้ตัวอีกทีก็ไปชนคุณปวีร์เข้า...”

คนฟังเงยไปครู่หนึ่งเหมือนพยายามทำความเข้าใจ สิ้นหัวเหมือนใช้ความคิดสุดชีวิต

“แต่คุณสินิลก็เป็นเพียงแมวธรรมดาๆ นะครับ ไม่เคยเห็นว่าจะมีอิทธิฤทธิ์อะไร...” ว่าพลางปรายตามองเจ้าแมวดำที่นอนหวดหวอดสบายใจอยู่บนโซฟาข้างกาย “เพียงแค่สองสามวันก่อนไม่รู้หายไปไหนไม่เห็นมากินข้าวกินปลาที่พวกบ่าวเทให้ เพิ่งไปบังเอิญเจออีกทีตอนออกไปทำธุระที่ธรรมศาสตร์วันนี่เอง เจอพร้อมกับที่เจอคุณเจนภาพเลย”

“หรือที่คุณสินิลหายไปตอนนั้นคือเพราะข้ามเวลาไปอนาคตที่ผมอยู่?”

“คงจะเป็นอย่างนั้นละมังครับ” คุณปวีร์ตอบรับ ก่อนจะลากสายตากลับมาสบตากับเจนภาพอีกครั้งหนึ่ง “ฉันจะลองกลับไปทีเดิมอีกครั้งใหม่ครับ ถ้าพาคุณสินิลไปด้วย บางทีเขาอาจจะสามารถพาคุณเจนภาพกลับไปยังปี ๒๕๖๕ อีกครั้งก็เป็นได้ เดี่ยวผมขับรถพาไปเอง”

“...”

² ประเทศสยาม ได้ถูกเปลี่ยนชื่อเป็นประเทศไทยในสมัยของรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ตามประกาศของสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยรณนิยมใช้ชื่อประเทศ ประชาชน และสัญชาติ ในวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2482

“เป็นอะไรครับ หรือว่าคิดวิธีอื่นออก”

“เปล่าครับ แค่คิดอยู่ว่าถ้ากลับไม่ได้จริงๆ จะทำยังไง”

“...!”

คำถามที่เบสิกที่สุด แต่กลับทำให้รู้สึกหนักอึ้งขึ้นมาทันตาเห็น

เจนภพกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ก่อนจะหัวเราะผืดเพื่อนพยายาม
กลบเกลื่อนความกังวลในใจด้วยการทำใจดีสู้เสือเข้าไป

“ตะ...แต่ไม่ลองก็ไม่รู้หรอกเนอะครับ เพราะฉะนั้นคงต้องขอรบกวน
คุณปวีร์ช่วยไปส่งที่เดิม...”

**“หากกลับไปยังปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ไม่สำเร็จจริง ๆ...คุณเจนภพก็อาศัย
อยู่ที่นั่นต่อไปเถิดครับ”**

คราวนี้เจนภพที่หิบบ้วนน้ำมาจิบก็ถึงกับสำลัก เมื่อก็คุณเทพบุตร
ยุคสร้างชาตินี้เพิ่งจะพูดอะไรออกมา

เขาขมวดคิ้วจนแทบจะพันกัน นัยน์ตารันชนสีน้ำตาลอ่อนมอง
คุณปวีร์ด้วยความสับสน จนอีกฝ่ายต้องระบายรอยยิ้มนุ่มนวลมาให้ราวกับ
จะปลอบโยน

“เพราะแต่ไหนแต่ไรที่คุณพามาลงเอยอยู่ที่นี้โดยไม่ได้ตั้งใจ ก็เป็น
เพราะคุณสินีลนี่เอง ผมในฐานะผู้ปกครองก็ต้องรับผิดชอบซี”

“อะ...เอ่อ...แต่...”

“และผมก็ตั้งใจเก็บคุณเจนภพกลับมาบ้าน ถือว่าเป็นแขกของผม
แล้วละครับ”

“ไม่กลัวผมแต่งเรื่องหลอกลวงบ้างเลยเหรอครับ”

คุณปวีร์นิ่งไปครู่หนึ่งกับคำถามนั้น และเจนภพก็ได้แต่ถามตัวเองว่า
จะพูดออกไปทำไมให้เขาเปลี่ยนใจ เพราะหากกลับไปยังอนาคตไม่ได้จริงๆ
แถมยังไม่มีที่ที่จะซุกหัวนอนอีก คงไม่แคล้วได้ไปนอนข้างถนนอย่างน่าเวทนา
แน่ๆ

“ไม่กลัวหรอกครับ”

ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีของเขาหรือเปล่า ที่คุณชายคนนี้นั้นเป็นคนเชื่อ
คนง่าย

“หากเป็นเรื่องแต่งจริง ๆ ก็เหมือนได้ดูจำลองบรรดาศักดิ์แบบฟรี ๆ บันเทิงดีเหมือนกันนะครับ” เขาพูดหน้าตาย ก่อนจะยิ้มจนตาหยีดูแล้วน่ารักผิดคาดแรกเตอร์ ทำเอาเจนภพหายใจติดขัดหวั่นไปชั่วขณะหนึ่ง “และถ้าคุณหลอกผมจริง คิดว่าผมกับคุณพ่อของผมที่เป็นผู้พิพากษาเก่าก็คงจะจับคุณเข้าตะรางได้อยู่”

เอ่อ หรือว่าไม่ใช่ นี่เขากำลังอุกรอยยิ้มเทพบุตรล่อกลวงอยู่หรือเปล่าละ

“เอาละ คุณสินิล เราไปทดลองส่งคุณผู้ชายท่านนี้กลับไปยังกรุงเทพมหานครปี พ.ศ. ๒๕๖๕ กันเถอะ”

ตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว วิชาที่เจนภพชื่นชอบมากที่สุดก็คือวิชาประวัติศาสตร์

เพราะเชื่อเสมอว่าคนเราสามารถเรียนรู้และพัฒนาทั้งตนเองและประเทศชาติให้เจริญขึ้นได้ด้วยบทเรียนจากในอดีต ยิ่งศึกษาก็ยิ่งอยากรู้มากขึ้น โดยเน้นหนักไปที่ประวัติศาสตร์จนแทบจะไปถึงวิชารัฐศาสตร์ เพราะมีความสนใจในความสัมพันธ์ของไทยกับชาติต่าง ๆ

มีหลายเรื่องที่ลงทุนไปตามหาผู้คนมาเพื่อสัมภาษณ์ หมกตัวอยู่ในหอสมุดและหอจดหมายเหตุเป็นวัน ๆ ทำวิจัยลงลึกและศึกษาด้านต่าง ๆ อย่างไม่รู้เบื่อ พอรู้เรื่องนั้นแล้วก็อยากรู้เรื่องนี้ต่อไปเรื่อย ๆ เพราะอย่างนี้ถึงได้เลือกเรียนคณะที่เกี่ยวข้องโดยตรง แถมยังตั้งเป้าหมายไว้ว่าอยากจะสอบเป็นนักการทูตไปอีก

เป็นที่รู้กันในคณะ ว่าขอแค่ให้ได้รับรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องในประวัติศาสตร์ไม่ว่าจะอะไรก็ตาม เจนภพก็พร้อมลุยเสมอ

...แต่ถึงจะพร้อมลุยแค่ไหน เขาก็ไม่เคยคิดอยากจะ ‘ย้อนกลับมาใช้ชีวิตอยู่ในอดีตด้วยตัวเอง’ แบบนี้สักหน่อย!

“คุณเจนภพสามารถใช้ห้องนี้ได้ตามสบายเลยนะครับ พวกผ้าสำหรับเปลี่ยนหรือของใช้ส่วนตัวใด ๆ ผมบอกให้สาวใช้ไปตระเตรียมให้แล้ว ถ้าคุณอยากได้อะไรเพิ่มเติมกับบอกผ่านทางบารับใช้ได้เลย”

“...ขอบคุณครับ ขอรบกวนด้วยนะครับ” ตอบด้วยน้ำเสียงซึ้งซา

หอยเหงาพลางเดินเข้าไปในห้องนอนที่ตกแต่งสีครีมกับสีเขียวไขกา
โหนดเดียวกับห้องอื่นๆ ในตัวบ้านที่เจ้าของบ้านได้พาทัวร์แล้วรอบหนึ่งก่อน
จะขึ้นมาถึงห้องนอนบนชั้นสอง และคุณปวีร์ที่ยังยืนล้วงกระเป๋าฟิงกรอบ
ประตูอยู่ ก็พูดขึ้นมาอีกด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูกึ่งเห็นใจกึ่งให้กำลังใจ

“ไม่แน...ประตูผ่านเวลาอาจเปิดแค่วันละครึ่งก็เปิดได้ครับ วันนี้เลย
เปิดไม่สำเร็จ เอาไว้พรุ่งนี้พวกเราและคุณสินีลมาลองกันอีกทีนะ”

ความคิดหนึ่งลอยเข้ามาในหัวแบบไม่ถูกกาลเทศะสักเท่าไร เพราะ
เขาดันคิดขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ว่าคนตรงหน้าช่างน่าเอ็นดู ถึงได้เรียก
แมวดำตัวนั้นอย่างให้เกียรติเสมอแบบนี้

เจนภาพถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งบนเตียงที่แข็งแรงเล็กน้อย
แข็งแกร่งกว่าเตียงที่คอนโดแถวลาดพร้าวของเขานิดหน่อย

“ถ้าไม่มีคุณปวีร์ผมคงแย่ ขอขอบคุณมาก ๆ จริง ๆ นะครับ”

คุณปวีร์ยิ้มให้โดยไม่ตอบกลับในทันที ก่อนจะก้มมองนาฬิกา
ข้อมือเรือนสวยที่ใสอยู่ “นี่ก็มีค่ามากแล้ว คุณคงจะเหนื่อย อาบน้ำแล้ว
ก็พักผ่อนเสียก่อน แล้วพรุ่งนี้ค่อยมาคิดกันใหม่ว่าจะเอาอย่างไร ดีไหม
ครับ”

พอได้ยินคำว่ามืดค่ำ อยู่ดี ๆ ก็เหมือนอะดรีนาลินทั้งหมดหายวับไป
จากภายในร่างกายในพริบตา เจนภาพรู้สึกเหนื่อยและง่วงขึ้นมาทันทีราวกับ
ถูกสะกดจิต ทั้งที่คิดว่าคืนนี้ทั้งคืนยังงี้ก็ต้องนอนไม่หลับแน่ ๆ แท้ ๆ

คุณปวีร์หัวเราะแผ่วเบาเมื่อเขาหายใจแทนการรับคำ ก่อนจะผงกหัว
เป็นเชิงบอกลา พอติดกับที่สาวใช้เดินหอบหิ้วข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวมาให้
ถึงห้องตามคำสั่ง

“ราตรีสวัสดิ์ครับ”

ในคืนนั้น เจนภาพอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนผ้าแพรนุ่มลื่น
แสนสบายที่สาวใช้เอามาให้ ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนบนเตียง พลางมองดู
เพดานบ้านเก่าสมัยก่อนสงครามโลกด้วยความรู้สึกที่บรรยายออกมาเป็น
คำพูดไม่ถูก ในหัวก็คิดสละระตะไปด้วยว่าหากต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นี้จริง ๆ แล้ว
จะไปทำมาหากินอะไร รับจ้างเป็นคนดูแลแมวหรือคอนสตันที่บ้านรัตนธาดา

แห่งนี้เสียเลยดีไหม ยังไงซะคุณปวีร์ก็คงจะไม่ทิ้งเขาอยู่แล้ว เพราะเจ้าตัว
ก็บอกเองว่าจะรับผิดชอบในฐานะที่เป็นคน‘เก็บ’ เขากลับมาเองนี่นา

เพียงไม่นานเจนภพก็เคลิ้มหลับไป ภาพสุดท้ายที่เห็นคือรอยยิ้ม
อ่อนโยนของคุณปวีร์ที่บอกราตรีสวัสดิ์กับเขาในคำคืนนั้น...

ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ

หนวกหู...

คือความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาในหัว ขณะที่เจนภพพยายามเหวี่ยงมือ
เปะปะเพื่อควานหาโทรศัพท์มือถือมากดปิดนาฬิกาปลุกเหมือนอย่างที่ทำ
ประจำ

จำได้ว่าเมื่อคืนวางทิ้งไว้ข้างหมอนบนหัวเตียง ถึงแม้จะอยู่ในอดีต
ที่มือถือไม่มีอยู่จริงจึงไม่สามารถใช้งานได้ก็ตาม

ใช้ไม่ได้...

...แล้วทำไมนาฬิกาปลุกถึงดังขึ้นมาได้ล่ะ

“!?”

เจนภพลืมตาโพลง รู้สึกตื่นเต็มตาขึ้นมาทันทีขณะที่สมองพยายาม
ประมวลผลสิ่งที่ตามองเห็นอยู่ในขณะนี้

เพดานสีขาวโพลน และหลอดไฟกลม ๆ ที่เขาเคยบ่นว่าดูธรรมดา
น่าเบื่อจนอยากเปลี่ยนเป็นแซนเดอเลียร์โคมระย้า...และเมื่อลากสายตา
ลงมา ก็เป็นหน้าต่างบานกว้างที่มีแสงแดดเล็ดลอดผ่านผ้าม่านตัดแสง...

เพียงเท่านั้นก็ยืนยันสิ่งที่เขาสงสัยอยู่ได้แล้ว ว่านี่คือห้องในคอนโด
ของเขาไม่ผิดแน่

หัวใจของเจนภพเต้นรัว เขาเอื้อมคว้ามือถือขึ้นมาเปิดดู และสัญญาณ
อินเทอร์เน็ตกับสัญญาณคลื่นโทรศัพท์ที่เด่นหราวอยู่บนจอก็ทำให้เขาโล่งใจ
จนเกือบจะเป็นลมไปอีกรอบ

ราวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนเป็นเพียงฝันร้าย ไมสิ มันคงจะเป็น
ฝันร้ายแน่นอนอยู่แล้ว ไม่มีทางจะเป็นอย่างอื่นไปได้หรอก เล่าให้ใครฟัง
เขาก็คงหัวเราะและหาว่าเก็บเอาความฝันมาคิดจริงจึงเป็นตุเป็นตะแน่ ๆ

เจนภพหัวเราะให้กับเรื่องบ้าบอทั้งหมดที่เกิดขึ้นก่อนกระเด็นตัวลูกไป อาบน้ำแต่งตัวทันที เทบร่อออกนอกบ้านไม่ไหว อยากจะไปให้เห็นกับตาว่าเขากลับมาอยู่ในเมืองกรุงเทพมหานครปี 2565 แล้วจริงๆ

อยากจะเห็นถนนที่สกปรกและอัดแน่นไปด้วยรถยนต์ รถเมล์ รถมอเตอร์ไซด์ อยากจะเห็นรถไฟฟ้าที่ราคาแพงแสนแพงแล่นผ่านใจกลางเมือง รวมถึงเสาไฟฟ้ากับสายไฟระโยงระยางเกะกะทั้งหมดด้วย

ทุกสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เขาคุ้นเคย เขาอยากจะออกไปดูให้เร็วที่สุด

ดังนั้นจึงรีบร้อนออกจากบ้านทันทีที่อาบน้ำแต่งตัวแบบลวก ๆ เสร็จ ไม่แคร์แม่เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนจะยังคงเปียกชื้นไม่ทันแห้งดี

ถ้าไปถึงธรรมศาสตร์เมื่อไหร่ จะรีบไปเปิดดูฟิล์มเก่าสมัยปี 2482 ดูอีกครั้ง จริงลี คงเป็นเพราะก่อนหน้านี้ต้องอธิบายเรื่องยุคสมัยไทยสร้างชาติ ให้พวกนักศึกษา ป.ตรี ฟังตอนไปช่วยเป็นครูฝึกสอนให้กับอาจารย์ที่ปรึกษา ป.โท จึงต้องอ่านเอกสารและดูรูปเก่า ๆ มากมาย เลยจำฝังหัวเก็บเอาไปฝัน ฟลิคฟิล์มแบบนั้นแน่ ๆ

“สวัสดีครับพี่ยาม~”

“โอ้ สวัสดีพ่อหนุ่ม วันนี้อารมณ์ดีจังนะ”

พี่ยามหน้าคอนโดที่หักทลายกันเป็นประจำหัวเราะว่า เจนภพยิ้มตอบ พร้อมกับโบกมือ จากนั้นจึงก้าวขึ้นรถเมล์เพื่อไปยังจุดหมายที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่ในฝันเมื่อคืนนี้

ทิวทัศน์ของกรุงเทพมหานครที่คุ้นเคยช่างดีจริง ๆ เจนภพฮัมเพลงแผ่วเบาในลำคอจนกระทั่งถึงป้ายที่ต้องลง คนมากมายทยอยลงก่อนจะแยกย้ายกันไปตามทาง ทุกอย่างเป็นไปตามที่ควรเป็น และเจนภพก็แทบเดินเขย่งก้าวกระโดดไปยังมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว

มือถือในกระเป๋ากางเกงสั้น เจนภพหยิบมันออกมาดูก่อนจะพบว่า เป็นเพื่อนที่นัดกันไว้ว่าจะไปทำวิจัยด้วยกันวันนี้นั่นเอง

“ฮัลโล่ ไงมึง”

“ยังจะมาไงมึงอีก หายหัวไปตั้งนาน เมื่อวานจะไม่มาก็ไม่ยอมโทร.

มาบอกก่อน โทร.ไปไลน์ไปก็ไม่มีใครรับไม่ตอบ ไข่เหว"

"หา?" เมื่ออีกฝ่ายรัวคำต่ามาเป็นชุด เจนภาพก็ถึงกับง่วงก่อนจะตอบกลับไป "อะไรของมึงวะ ก็นี่ไงกำลังจะถึงมร.แล้ว เพิ่งลงรถเมล์..."

"ไปทำไมวันนี้ เขานัดกันเมื่อวาน ละเมอเหรอ"

"...???"

"ตกลงเมื่อวานมึงหายไปไหนมา ติดต่องานไม่ได้นี่เกือบจะไปแจ้งความแล้วนะ"

ในหัวเขาวิ่งวุ่นราวกับคอมพิวเตอร์แรมต่ำที่พยายามจะประมวลผลชุดข้อมูลที่ขัดแย้งกัน เมื่อวาน...จริงสิ ในฝันเมื่อคืนเขาก็ตั้งใจจะเดินทางไปธรรมชาติเหมือนกันนี่นา เพราะว่ามินัด แล้วระหว่างทางบังเอิญเห็นแมวตัวหนึ่ง ก็เลยเดินตามมันไป...

ตามไป...แล้วก็ชนกับผู้ชายร่างสูงที่สวมหมวกปานามากับกางเกง-สแล็คสีครีมสุดเนี้ยบเข้าให้ จากนั้นก็...

"เมี้ยว~"

"!!!"

เสียงร้องที่คุ้นหูอย่างบอกไม่ถูกทำให้เจนภาพหยุดเดินในทันที รู้สึกคล้ายบางอย่างจุดรั้งไม่ยอมให้ไปไหน และพยายามจะให้เขาหันหลังกลับไปตามทิศที่ได้ยินเสียงแมวตัวนั้น

"เฮ้ย ไอ้ภพ ทำไมเงียบไปอีกแล้ว..."

"..."

"เฮ้ย..."

"โทษที่ไอ้เซน ไว้เดี๋ยวโทร.ไปใหม่"

"ฮะ? อะไรของ..."

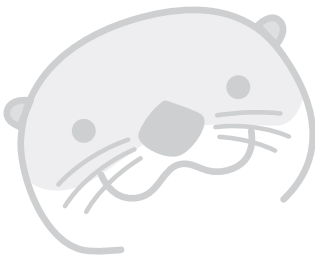
ไม่ทันฟังจนจบประโยค เจนภาพก็กดตัดสายไปแล้ว เขาสูดลมหายใจเข้าลึกสุดปอดครั้งหนึ่ง ก่อนจะรวบรวมความกล้าหันหลังกลับไปทันทีที่ได้ยินเสียงร้องของแมวดังขึ้นอีกครั้ง...

และคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับอุ้มแมวลีดาเงางามไว้ในอ้อมแขน... ก็คือเทพบุตรร่างสูงในชุดกางเกงสแล็คสีเทาเข้ม กับหมวกปานามาสีเทา

เข้าสู่ด้วยกัน คนเดิมคนเดียวกับที่เขาได้พบใน ‘ความฝันย้อนอดีต’ เมื่อคืน
นั่นเอง

คุณปวีร์หยักยิ้มเจื่อน หยิบตำคมคายฉายแววกังวลง่ายเห็นได้ชัด
ยามที่เขาเอ่ยทักด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้ฟังดูเป็นปกติที่สุดว่า

“พบกันอีกแล้วนะครับ คุณเจนภาพ”

ทดลองอ่าน